

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 90.893 van 17 november 2000
in de zaak A. 89.300/VII-20.413.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat Ch. JOOSEN,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Brederodestraat 13

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Congolese nationaliteit, op 31 januari 2000 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 1999 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 28 januari 1999 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan verzoeker betekend op 7 december 1999;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 24 oktober 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Ch. JOOSEN, die verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur R. COTTYN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De heer XXX, van Congolese nationaliteit, komt in België binnen op 7 november 1998 en verklaart zich op 13 november 1998 vluchteling.

1.2. De Minister van Binnenlandse Zaken neemt op 28 januari 1999 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 1999 luidt als volgt :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 20 oktober 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Lingala taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Christophe Joosen.

Betrokkene is afkomstig uit Kinshasa en behoort tot de Bawoyo-etnie. Eind december 1996 vervoegde hij vrijwillig het Zaïrese leger (FAZ) om de rebellie tegen het regime van president Mobutu te bestrijden. Na anderhalve maand vorming bij de Division Spéciale Présidentielle (DSP) keerde hij terug naar huis. Op 17 mei 1997, de dag dat de troepen van Kabila Kinshasa innamen, en tevens de eerste dag dat hij als soldaat werkte, stond hij met drie collega's op wacht aan de residentie van kapitein Kiwewa. Alle vier werden ze door een groep soldaten van Kabila aangehouden en opgesloten in het militaire kamp Kokolo. Na drie dagen detentie in open lucht kon hij vluchten en dook hij onder bij een vriend, Serge, in de gemeente Selembao van Kinshasa. Daar verborg hij zich tot midden juni 1997, waarna hij naar huis terugkeerde. Op 20 augustus 1998 vielen soldaten van het voormalige Zaïrese leger vanuit Kitona Kinshasa aan. Deze aanval werd afgeslagen en op 25 augustus 1998 werd betrokkene opgepakt op beschuldiging van samenwerking met de rebellen. Gedurende achttien dagen verbleef hij in een cel in camp Tshatshi, tot hij samen met P., een medege-detineerde, door een gat in de muur kon ontsnappen. Daarop ging hij zich verschuilen bij zijn nicht M. in de Matonge-wijk. Na zijn ontsnapping werd zijn moeder enkele keren kortstondig opgepakt. Op 6 november 1998 reisde hij met een rechtstreekse vlucht naar Brussel, waar hij de volgende dag aankwam. Op 13 november 1998 vroeg hij asiel aan.

Er dient te worden opgemerkt dat vage en tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas in ernstige mate ondermijnen. Zo blijkt uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingen-zaken (dd. 15 december 1998) dat hij bij de FAZ een versnelde militaire opleiding van ongeveer drie maanden zou hebben gevolgd. Volgens zijn beweringen op het Commissariaat-generaal daarentegen duurde de opleiding anderhalve maand, waarna hij terug naar huis ging. Tevens verklaarde hij op de Dienst Vreemdelingen-zaken dat hij midden juni 1997 uit zijn eerste detentie kon ontsnappen, na ongeveer een maand gevangenschap. Op het Commissariaat-generaal beweerde hij dat hij, na drie dagen detentie, op de vierde dag kon wegvluchten, meer bepaald op 21 mei 1997.

Voorts is het opvallend dat betrokkene, tijdens het onderhoud op het Commissariaat-generaal, eerst verklaarde op 25 augustus 1997 voor achttien dagen te

zijn opgesloten in camp Tshatshi, waarna hij meer dan een jaar bij zijn nicht M. verborgen bleef. Later beweerde hij evenwel dat deze detentie in 1998 plaatsvond en dat hij slechts enkele maanden bij Mamy verbleef, van september 1998 tot aan zijn vertrek op 6 november 1998.

Bovendien waren betrokkenes beweringen op het Commissariaat-generaal uitermate vaag. Zo verklaarde hij niet te weten van welk bataljon hij deel uitmaakte; wie zijn oversten en collega's waren en wie, tijdens zijn twee detenties, zijn medegevangenen waren. Omwille van bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan betrokkenes vermeende vrees voor vervolging.

Daarenboven is betrokkene niet in het bezit van geldige reis- of identiteitsdocumenten, zodat zijn reisweg en identiteit niet kunnen worden nagegaan.

Tenslotte bevat betrokkenes verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 28 januari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggedleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoeker een enig middel aanvoert dat in volgende bewoordingen is gesteld :

"Enig middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder van de plicht tot het voeren van een zorgvuldig en consistent bestuur en van de motiveringsplicht.

Verzoeker acht het onbegrijpelijk dat zijn asielaanvraag wordt afgewezen. De Dienst Vreemdelingenzaken, alsook het Commissariaat-Generaal komen ter zake ernstig tekort aan de op hen rustende onderzoeks- en motiveringsplicht en keren vaak ten onrechte de bewijslast om. De door verzoeker voorgebrachte stukken (zie stukken 3) vermelden de onrust en roepen vragen ten aanzien van de werkelijke kennis vanwege het Commissariaat-Generaal van de vroegere en huidige socio-politieke situatie in het betroffen gebied. Zelfs indien door openbare instanties zou worden bevestigd dat de situatie vrij behoorlijk kan worden genoemd quod non dan nog is dit uiteraard geen garantie dat het leven in de straten van Kinshasa haar gewone gang heeft hervat en de onderliggende tegenstellingen tussen de verschillende kampen die het land verdelen niet nog steeds zij het misschien sluimerend aanwezig kunnen zijn.

Indien het Commissariaat-Generaal niet uit pure routine een bevestigende beslissing had uitgevaardigd maar zich daarentegen de moeite zou hebben getroost om de verklaringen van verzoeker grondig door te nemen en te toetsen aan de eerder afgelegde verklaringen en de algemeen raadpleegbare informatiebronnen, had zij wel degelijk kunnen vaststellen dat de meeste, zoniet alle twijfels die

zij en de Dienst Vreemdelingenzaken hadden naar aanleiding van de asielaanvraag hierdoor werden weggenomen.

Bovendien zal hieronder worden aangetoond dat de motivatie omtrent de bevestigende weigering op weinig overtuigende wijze is geschied.

Verzoeker kan bijgevolg met recht de nietigheid vorderen van de bovengenoemde beslissing wegens schending van de motiveringsplicht die voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur (plicht tot het voeren van een zorgvuldig bestuur en motiveringsplicht).

Verzoeker is nog steeds een kandidaat politiek vluchteling, die een bewezen gegronde vrees heeft voor vervolging bij terugkeer naar Kinshasa Congo. Uit de mondeling overgeleverde informatie van familieleden van verzoeker, evenals uit diverse verslagen van Amnesty International, blijken alvast dat het leven en de fysieke integriteit van verzoeker niet gegarandeerd zijn.

B. Omtrent de kennelijke gegrondheid van de asielaanvraag van verzoeker.

Tot slot wenst verzoeker omtrent de gegrondheid van zijn asielaanvraag nog aan te geven hoe de hierboven besproken informatie zijn asielaanvraag ondersteunen en de door de Commissaris-Generaal in zijn beslissing van 29 november 1999 geformuleerde kritiek ontkrachten :

Naar aanleiding van de asielaanvraag, motiveerde de Commissaris-Generaal zijn bevestigende beslissing van 29 november 1999 voornamelijk op basis van de volgende argumenten :

- a) Vaagheid en tegenstrijdigheden van verzoekers verhaal bij de Dienst Vreemdelingenzaken alsook bij het Commissariaat-Generaal;
- b) Afwezigheid van geldige reis- of identiteitsdocumenten;
- c) Verkeerde weergave van data ten aanzien van chronologisch gebeurde feiten;

Verzoeker wenst hieromtrent de volgende inhoudelijke kritiek te uiten op de beslissing van de Commissaris-Generaal :

De argumenten van de Commissaris-Generaal zijn uitsluitend gebaseerd op het feit dat door verzoeker een vaag en initieel misschien weinig sluitend verhaal werd naar voren gebracht. Dit is echter louter te wijten aan het feit dat deze feiten reeds meer dan een jaar eerder waren gebeurd en aan het feit dat, wanneer men geruime tijd op de vlucht is, het volkomen menselijk is dat men noties van datum en tijd uit het oog verliest. Men moet daarbij niet uit het oog verliezen dat de eerste feiten teruggaan tot december 1996, zijnde meer dan drie jaar voor het interview.

De Commissaris-Generaal heeft de motivering van zijn beslissing echter (zonder verdergaand onderzoek) op deze argumenten gefundeerd. In die zin schendt hij de op hem rustende verplichting om zijn beslissingen uitdrukkelijk en afdoende te motiveren. Het is immers onmogelijk voor Uw Raad, net als voor verzoeker, om na te gaan of deze argumenten de beslissing al dan niet afdoende motiveren. Het baseren van een beslissing op vage of tegenstrijdige verklaringen, zonder eigenlijk tegenbewijs hierover te leveren is arbitrair, in strijd met de wettelijke motiveringsplicht en in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien kan een en ander zonder meer steunen op een verkeerde interpretatie van de verklaring van verzoeker door de vertegenwoordiger van de Commissaris-Generaal.

Andere argumenten waaruit de Commissaris-Generaal ten onrechte meent te kunnen afleiden dat de aanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is, hebben louter en alleen betrekking op een vergissing met betrekking tot een aantal data. Verzoeker ken zich inderdaad vergist hebben toen hij stelde dat in een zekere periode bepaalde plaatsen werden ontvlucht, of op andere plaatsen werd gescholen. Hier speelt het zwakke intellectuele niveau en de traumatiserende ervaring van verzoeker hem parten.

Wat betreft de afwezigheid van reis- en identiteitsdocumenten lijkt het verzoeker volkomen normaal dat men, op het ogenblik dat men voor zijn leven vlucht, niet denkt aan het verzamelen van diverse reisdocumenten. Verzoeker meent dat hieruit besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag een verregaande inbreuk betekent op de motiveringsplicht van de administratie. In bijlage brengt verzoeker, ten andere, het bewijs van zijn identiteit aan via een uittreksel uit zijn geboorteakte die alsnog konden worden bekomen (stuk 4).

De gegevens die verzoeker heeft aangebracht ondersteunen volkomen zijn aanvraag om te worden erkend als politiek vluchteling en zijn van dien aard om de beslissing van de Commissaris Generaal van 29 november 1999 te ontkrachten.

Zijn asielaanvraag was bijgevolg wel degelijk kennelijk gegrond.";

4.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing tot het besluit komt dat de aanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is omdat hij geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor

vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de Commissaris-generaal tot dit besluit komt nadat hij heeft vastgesteld dat vage en tegenstrijdige verklaringen de geloofwaardigheid van betrokkenes relaas in ernstige mate ondermijnen; dat de bestreden beslissing bedoelde verklaringen weergeeft; dat bezwaarlijk kan worden ontkend dat die verklaringen vaag en tegenstrijdig zijn; dat de door de Commissaris-generaal gedane vaststellingen steun vinden in het administratief dossier, inzonderheid het verslag van verzoekers verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal; dat zij de essentie van verzoekers asielrelaas betreffen en redelijkerwijs niet kunnen verklaard worden door de omstandigheid dat de door verzoeker aangevoerde feiten reeds enkele jaren voordien zouden hebben plaatsgevonden, door verzoekers zwak intellectuele niveau of door de traumatische ervaringen die hij zou hebben gehad; dat de door verzoeker bijgebrachte algemene informatie betreffende de socio-politieke situatie en het dagelijks leven in Kinshasa geen afbreuk doet aan wat voorafgaat; dat die informatie overigens niet wordt betrokken op verzoekers individuele situatie; dat de bestreden beslissing naar behoren lijkt te zijn gemotiveerd en te zijn genomen na een zorgvuldig onderzoek van verzoekers aanvraag;

5. Overwegende dat het enig middel niet ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing af te wijzen;

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien november tweeduisend, door :

de HH. L. LAVRYSEN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
 K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

L. LAVRYSEN.